

Com més serem, més riurem

Estimats diocesans,

Estem a les portes de l'Assemblea diocesana, un moment important per a tots. No hi podem faltar. Avui, doncs, m'agradaria rescatar aquella dita que diu: «Com més serem, més riurem». Els missioners necessiten —perdó, necessitem— sentit de l'humor. És ben cert que aquest sentit és, de vegades, molt relatiu. Cadascú riu, si ho fa, de coses diverses. El fet és que cal riure, cal somriure, cal abandonar tota mena d'autoreferencialitat per deixar que sigui Déu qui ocupi el centre de la nostra vida. I, a més a més, cal riure amb els altres, costat per costat. D'una altra manera, seria excloent i, per tant, gens evangèlic.

Riure és important, però no ho és tot. No podem convertir la missió en una tècnica pastoral de la seducció, de la frivolitat o de l'escenificació. La missió ens aboca a una presència, a un projecte, a una entrega. Però la missió necessita també una narració, una expressió, una manera de fer i de dir. Ens trobem, com sempre, davant d'un joc d'equilibris entre el fons i la forma. Tots dos elements són necessaris i imprescindibles. Si, a més a més, els vivim i els oferim amb alegria, sembla que ja ho tindriem tot. Els evangelis no ens parlen gaire d'aquesta faceta de la vida de Jesús. Però no dubto de cap de les maneres que Jesús va riure, i de valent. Va riure al costat dels amics, dels seus contemporanis, amb els pobres, amb els infants i, com no, amb els seus deixebles. El riure —i també el somriure, òbviament— és signe de salut, de confiança i d'esperança. Us demano que cuidem tots aquesta dimensió. L'humor no pot ser mai quelcom imposat ni forçat. I no ho oblidem mai! L'humor ha de començar sempre per un mateix. És a dir, jo mateix soc l'objecte del meu riure. L'experiència mostra i demostra que la salut mental té molt a veure amb la medicina del riure. Qui sap riure's d'un mateix ha fet molt de camí.

La missió, doncs, genera espais i situacions en què, situant Déu al centre, nosaltres esdevenim homes i dones que hem après a desplaçar-nos a un marge i a relativitzar tantes i tantes situacions. El dramatism de certs moments vitals es va convertint, per la fe, l'esperança i l'amor, en una lectura més asserenada de la vida. Al final, podem dir —encara que succeeixin moltes coses, que poden ser motiu d'un gran malestar o d'un gran riure— que «no passa res». És a dir, les coses i les persones poden canviar, però allò que és essencial, l'amor de Déu, roman ferm al seu lloc.

Recordo que, en una ocasió, el papa Francesc parlava d'una pregària que sovint resava, de Thomas More —patró dels polítics—: «Dona'm sentit de l'humor». L'alegria és un do i el sentit de l'humor també. Demanem-lo sempre. Un cristià trist és un trist cristià. Un cristià que no somriu no és cristià.

La missió ens demana, doncs, encarar la nostra Assemblea diocesana amb bona predisposició. Es tracta d'una jornada d'amistat sincera que ens ajudarà a reconèixer que no caminem sols, que hem viscut una llarga trajectòria i que seguirem fent camí, escoltant què vol el Senyor de nosaltres. Us demano que no deixeu mai de riure i somriure, com també que no deixeu mai de pregar per vosaltres, pels més necessitats i pel nostre bisbat. Us prego que visquem junts la nostra Assemblea diocesana. «Mireu-los com s'estimen», «mireu-los com s'escolten», «mireu-los com es troben», «mireu-los com n'estan de contents». Recordeu: com més serem, més riurem.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Cuantos más, más alegría

Queridos diocesanos:

Estamos a las puertas de la Asamblea diocesana, un momento importante para todos. No podemos faltar. Hoy, pues, me gustaría rescatar aquel dicho que dice: «Cuantos más, más alegría». Los misioneros necesitan —perdón, necesitamos— sentido del humor. Es bien cierto que este sentido es, a veces, muy relativo. Cada uno se ríe, si lo hace, de cosas diversas. El hecho es que hay que reír, hay que sonreír, hay que abandonar toda clase de autorreferencialidad para dejar que sea Dios quien ocupe el centro de nuestra vida. Y, además, hay que reír con los demás, codo con codo. De otro modo, sería excluyente y, por tanto, nada evangélico.

Reír es importante, pero no lo es todo. No podemos convertir la misión en una técnica pastoral de la seducción, de la frivolidad o de la escenificación. La misión nos aboca a una presencia, a un proyecto, a una entrega. Pero la misión necesita también una narración, una expresión, una manera de hacer y de decir. Nos encontramos, como siempre, ante un juego de equilibrios entre el fondo y la forma. Ambos elementos son necesarios e imprescindibles. Si, además, los vivimos y los ofrecemos con alegría, parece que ya lo tendríamos todo.

Los evangelios no nos hablan mucho de esta faceta de la vida de Jesús. Pero no dudo de ninguna manera que Jesús rio, y mucho. Rio al lado de los amigos, de sus contemporáneos, con los pobres, con los niños y, cómo no, con sus discípulos. La risa —y también la sonrisa, obviamente— es signo de salud, de confianza y de esperanza. Os pido que cuidemos todos esta dimensión. El humor no puede ser nunca algo impuesto ni forzado. ¡Y no lo olvidemos nunca! El humor debe empezar siempre por uno mismo. Es decir, yo mismo soy el objeto de mi risa. La experiencia muestra y demuestra que la salud mental tiene mucho que ver con la medicina de la risa. Quien sabe reírse de sí mismo ha recorrido mucho camino.

La misión, pues, genera espacios y situaciones en los que, situando a Dios en el centro, nosotros nos convertimos en hombres y mujeres que hemos aprendido a desplazarnos a un margen y a relativizar tantas y tantas situaciones. El dramatismo de ciertos momentos vitales se va convirtiendo, por la fe, la esperanza y el amor, en una lectura más serena de la vida. Al final, podemos decir —aunque sucedan muchas cosas, que pueden ser motivo de un gran malestar o de una gran risa— que «no pasa nada». Es decir, las cosas y las personas pueden cambiar, pero lo esencial, el amor de Dios, permanece firme en su lugar.

Recuerdo que, en una ocasión, el papa Francisco hablaba de una oración que rezaba a menudo, de Thomas More —patrón de los políticos—: «Dame sentido del humor». La alegría es un don y el sentido del humor también. Pidámoslo siempre. Un cristiano triste es un triste cristiano. Un cristiano que no sonríe no es cristiano.

La misión nos pide, pues, encarar nuestra Asamblea diocesana con buena predisposición. Se trata de una jornada de amistad sincera que nos ayudará a reconocer que no caminamos solos, que hemos vivido una larga trayectoria y que seguiremos haciendo camino, escuchando qué quiere el Señor de nosotros. Os pido que no dejéis nunca de reír y sonreír, como tampoco dejéis nunca de rezar por vosotros, por los más necesitados y por nuestro bisbat. Os ruego que vivamos juntos nuestra Asamblea diocesana. «Mirad cómo se aman», «mirad cómo se escuchan», «mirad cómo se encuentran», «mirad lo contentos que están». Recordad: cuantos más, más alegría. Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero Bisbe de Lleida